

sagerske — fik Børnene et Bad. Lys, Luft, Vand og regelmæssige Maaltider var overhovedet de Midler, hvormed Skolen opdrog Børnenes moralske Sans og erstattede Religionsundervisningen.

„Naa saaledes,“ indskød Departementschefen og rømmede sig.

Børnene boede ikke paa Skolen; det var netop Meningen, at de med deres rene Kroppe, deres velholdte Klæder og gode Manerer skulde virke rundtom i Hjemmene som smaa Missionærer for Troen paa Renlighed, Orden og Tugt. Men Skolen stod aaben fra tidlig om Morgen, naar Fabriksarbejdet begyndte, og Børnene fik deres fulde Forplejning der for en Betaling, som ikke var helt ringe men iøvrigt afpassedes efter Forældrenes Evne.

Ja, tænkte Departementschefen ved sig selv, alt dette kunde jo være meget godt, men —.

I det samme kom der Bud om, at Bestyrerinden ventede ham inde paa Kontoret.

Jakobe Salomon var nu en Dame paa henimod Fyrre; men til Trods for, at hun havde bevaret sin ranke, knejsende Holdning, saae hun ikke saa lidt ældre ud. Man kunde se paa hende, at den Virksomhed, hun her havde skabt med saa mægtig en Energi og under megen Modstand og Mistænkeliggørelse fra forskellige Sider, havde kostet hende mere end hendes Formue. Den Kampens Lod, hun i sin Ungdom havde ønsket sig, var i fuldt Maal bleven hende til Del. Det Ansigt, som hendes Beundrere i sin Tid havde kaldt et Ørneansigt, hendes Uvenner og Misundere et Papegøjefjæs, var nu ubestridelig rovfugleagtigt. Med sit allerede næsten hvide Haar, sin gullige Hud, sine store, mørke, opspilede Øjne, sin høje Hals, sin enkle, brune Kjole, blot